

Halina is... in haar zelf gecreëerde bubbel

Vanaf deze WENDY schrijft actrice/auteur/alleskunner Halina Reijn over haar vak. Haar passie. Haar geluk, haar twijfels en haar belevenissen. **En ze geeft speciaal voor ons iedere keer haar 3 ultieme uit-tips...**

Halina Reijn

is actrice en schrijfster. Ze speelt in talloze films en schittert veelvuldig op de planken als voornaam lid van Toneelgroep Amsterdam. In 2005 debuteerde ze als schrijfster met 'Prinsesje Nooitgenoeg', recent kwam 'Loos' uit. In 2007 won ze een Gouden Kalf, in 2013 de Theo d'Or.

Omdat ik de ene rol niet meer van de andere kon onderscheiden en mijn eigen woorden, motoriek en kleding niet meer van die van de personages die ik speelde, besloot ik de stekker uit een filmproject en een theatervoorstelling te trekken en even een flinke pas op de plaats te maken.

Bij Toneelgroep Amsterdam kennen wij een zogenaamd Duits systeem, dat inhoudt dat we alle voorstellingen op het repertoire houden zolang ze een publiek trekken. Ook spelen wij behalve in Groningen, Tiel, Amsterdam, Den Bosch en Enschede, in China, Schotland, Brazilië, Amerika, Rusland, Korea, Frankrijk, Engeland, Canada, Oostenrijk, Polen, België, Zweden en andere landen. Het gevolg daarvan is dat je veel verschillende stukken door elkaar heen speelt en het niet zelden voorkomt dat je ergens in een ver oord aankomt met een jetlag en zeven scripts in je hand en je nauwelijks nog weet welk stuk je geacht wordt uit je hoofd te kennen. Buiten het bühnewerk koester ik ook nog een liefde voor film, waardoor mijn schema al helemaal geen minuut vrije tijd kent. Zelfs mijn zeer georganiseerde en punctuele manager Janey zag door de honderden verschillende boomsoorten het bos niet meer en zette haar hakken in het zand. "Je moet iets ondernemen! Een burn-out ligt op de loer!" waarschuwde ze me al maanden geleden, maar ik luisterde niet, want ik zat in een flow van adrenalin en prikkels waardoor ik nooit meer zelf een beslissing hoefde te nemen of invul-

ling hoefde te geven aan mijn dag. Alles werd geregeld en stond vast: zo en zo laat opstaan, hop richting vliegveld, onderweg nog een paar telefonische interviews, in het vliegtuig de video-opname van de te spelen voorstelling bekijken, plus teksten leren, hupsa uit het vliegtuig, repeteren, pers, borrel bij de ambassade, spelen, nagesprekken – en zo denderde mijn leven voort als een dolgedraaide snelheidstrein onderweg naar niks. Want de clichévraag begon zich steeds meer op te dringen: voor wat en voor wie werkte ik mezelf zo'n slag in de rondte? Voor het publiek? Voor mijn artistiek leider? Om de erkenning? Om innerlijke rust en vrede te vinden? Om het geld? Nee. Misschien omdat ik geen zin had om naar huis te gaan, want daar zat geen mens op mij te wachten? Misschien omdat het er langzaam was ingeslopen? Misschien omdat ik al negentig keer per dag nee zei tegen de meest uiteenlopende aanbiedingen, maar die cruciale paar keer het pleasende meisje in mij net op het verkeerde moment naar boven kwam?

Toen ik een e-mail van mijn moeder ontving waarin ze heel rustig, maar streng uit de doeken deed hoe ernstig ze zich zorgen maakte, nam ik een beslissing. Ik ging niet alleen nee zeggen tegen toekomstige projecten maar ook tegen huidige, al toegezegde stukken en films. Er moest een rigoureuze verandering komen. Een grote ommezwaai. Want wat was de kip en wat het ei? Waarom zat er niemand in mijn huis? Misschien wel omdat ik de tijd niet nam om de deur open te zetten? Met angst en beven, sidderend als een kleuter, sprak ik af met producers en regisseurs en stelde ze teleur. Eerst nog een beetje onwennig, maar al gauw kreeg ik de smaak te pakken en durfde een flinke periode van rust te nemen. Janey en mijn moeder waren opgelucht en trots, en ik merkte dat de gedupeerden het natuurlijk heel jammer vonden maar wel begrepen, omdat ik duidelijk was en trefzeker. Het ging gewoon niet meer. Nu zit ik in mijn zelf gecreëerde bubbel. Het is angstvallig stil daarbinnen. De ene dag kan ik me volledig overgeven en geniet ik van de oeverloze niksigheid – ik eet broodjes met mijn zussen, ruim mijn kast uit met vriendinnen, drink liters thee, bel mijn moeder, neem massages en tracht ontspannen door parken te wandelen – de andere dag vlieg ik tegen de muren en weet geen raad met mezelf. De toneel- en filmpersonages hebben in ieder geval de aftocht geblazen en nu rest de vraag wie ik dan eigenlijk zelf ben, zonder tekst, rekvisieten en kostuums. ✨

DOE

Halina, waar moeten we de komende tijd écht naartoe?

1.

FORUM ON EUROPEAN CULTURE

'Dit is een absolute aanrader.

Met regisseur Ivo van Hove, zeer interessante acteurs op het toneel en een complex maar fascinerend thema. Ik beloof dat dit heel groots en tof wordt!'

Waar: Amsterdam.

Wanneer: 1-3 juni.

cultureforum.eu

2.

AMSTERDAMS STUDENTEN CABARET FESTIVAL

'Altijd bruisend. En fijn om iemand te kunnen ontdekken. Er staan veel jonge talenten en het is altijd spannend en leuk als je dat ene diamantje tegenkomt.'

Waar: DeLaMar.

Wanneer: finale is 2 juni
(presentatie: René van Meurs).

ascf.nl

3.

DE WELWILLENDEN

'Dit is echt super-, supergoed! Een geweldig boek dat op wervende wijze op het toneel wordt gebracht. Mijn favoriete acteur Hans Kesting speelt de hoofdrol.'

Waar: rondreizend.

Wanneer: nog tot diep in juni.

tga.nl

'De ene dag geniet ik van de oeverloze niksigheid, de andere vlieg ik tegen de muren'